

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. uitvoering van enkele bepalingen van het op 17 Juli 1905 te 's Gravenhage gesloten verdrag betreffende de curateele en soortgelijke maatregelen van bescherming (25);
- 2°. verhooging van het IVde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909 (235);
- 3°. naturalisatie van J. GERZON, J. H. VENHOVEN, G. M. DOLL, P. J. LANNOYE, H. M. SCHIEFERDECKER, A. DE BELEIR (275);
- 4°. verklaring van het algemeen nut der onteigening van eigendommen, noodig voor de verruiming van het Waagplein te Alkmaar (248);
- 5°. wijziging van de grens tusschen de gemeenten Rotterdam en Schiedam (257);
- 6°. wijziging en verhooging van hoofdstuk V der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909 (285);
- 7°. wijziging van artikel 205 der Algemeene Wet van 26 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 38) (247);
- 8°. verhooging en aanvulling van het Xde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909 (270);
- 9°. regeling van het muntwezen in de kolonie Suriname (189);
- 10°. wijziging en verhooging van de begroting van uitgaven van Nederlandsch-Indië voor het dienstjaar 1909 (226);
- 11°. herziening en bekendmaking van den tekst van de wet van 17 November 1872 (*Staatsblad* n°. 130), tot vaststelling der tarieven van in-, uit- en doorvoer in Nederlandsch-Indië (244);
- 12°. wijziging en verhooging van de koloniale huishoudelijke begroting van Suriname voor het dienstjaar 1909; en
verhooging van het XIde hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1909 (256);
- 13°. bekrachtiging eener overeenkomst met de Nederlandsche Handel-Maatschappij, ter vervanging van die bekrachtigd bij de wet van 18 Juli 1904 (*Staatsblad* n°. 192) (261).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Vastgesteld 21 Juni 1909.

GODIN DE BEAUFORT.
KIST.
FRANSSEN.
't HOOFT.
WALLER

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over de ontwerpen van wet tot wijziging van de wet van 9 April 1877 (*Staatsblad* n°. 79) en wijziging van de wet op de Regterlijke Organisatie en het Beleid der Justitie en van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering, en vaststelling eener pensioensbepaling. (215)

Het afdeelingsonderzoek van deze wetsontwerpen heeft de navolgende uitkomsten gehad.

Een lid heeft, gebruik makende van de bevoegdheid van art. 42 van het Reglement van Orde, eene schriftelijke en ondertekende Nota ingediend, die, na in de afdeeling te zijn voorgelezen, aan den rapporteur ter hand is gesteld en door de Commissie van Rapporteurs aan dit Verslag toegevoegd. (1)

Algemeene beschouwingen.

Vele leden meenden, dat de beslissing over deze voorstellen ter bestrijding van den bij eenige rechtscolleges bestaanden achterstand, zou moeten afhangen van de beantwoording der vraag, of de ontwerpen bij deze nieuwe lezing zoodanige aanmerkelijke verbeteringen hadden ondergaan, dat aanneming daarvan gerechtvaardigd zoude zijn.

Sommigen beantwoordden die vraag ontkennend. Zij meenden, dat de ontwerpen door de aangebrachte wijzigingen in wezen niet van belang verbeterd waren, ja in sommige opzichten zelfs nog minder goed.

Anderen waren van oordeel, dat de Regeering, al had zij ook in beginsel aan de hoofdpunten van de vorige ontwerpen vastgehouden, echter de gevolgen dier beginselen had verzacht en de werking daarvan aanmerkelijk had beperkt. Zij achtten daarom de wetsontwerpen, zooals zij thans luiden, in meerdere of mindere mate meer aannemelijk dan de vorige.

Voor onderscheidene leden bleven echter de bezwaren tegen de ten vorigen jare voorgestelde regeling, welke huns inziens niet door nieuwe en overtuigende argumenten ontzenuwd waren, ook thans ten volle gelden, zoodat zij verklaarden tot hun leedwezen in deze met den Minister niet mede te kunnen gaan.

Een aantal leden zoude het ongewoon en ook bedenkelijk achten, wanneer deze voorstellen, na twee malen door de andere Kamer te zijn aangenomen, nu wederom door deze Kamer niet zouden aanvaard worden, waaruit een conflict tusschen de beide takken der Volksvertegenwoordiging zoude kunnen geboren worden. Zij meenden, dat het voor de Eerste Kamer moeilijk zoude zijn die wetsvoordrachten nogmaals te verwerpen, omdat dit weinig zou strooken met de rol, die in ons Staatsorganisme aan haar is toegekend.

Andere leden waren daarentegen juist van oordeel, dat het voor de Eerste Kamer moeilijk zou vallen anders te handelen, wilde zij niet tekort schieten in hare taak en afbreuk doen aan hare waardigheid. Deze leden meenden, dat de Regeering, ook al bleef zij overtuigd, dat aan den door haar gekozen weg de voorkeur moest worden gegeven, toch beter zou hebben gehandeld, door aan de oppositie daartegen in de Staten-Generaal toe te geven. Want dat ook die oppositie in de Tweede Kamer niet was overtuigd, al waren ditmaal de ontwerpen zonder hoofdlijke stemming aangenomen, bleek zoowel uit het openbaar debat van de weinig voltallige, op scheiden staande Kamer, als uit het Voorloopig Verslag. Maar in ieder geval had men tegenover de Eerste Kamer deze ontwerpen, waarin geen enkele, het wezen der zaak rakende wijziging is aangebracht, niet meer moeten indienen.

Het geldt hier toch zuiver en alleen een quaestie van practische politiek. De zaak is, dat er achterstand bestaat. Iedereen erkent dit niet alleen, maar iedereen verklaart zich ook gaarne bereid, om tot de opruiming daarvan mede te werken. Dit nu

(1) De Commissie teekent hierbij aan, dat het bij haar een punt van overweging heeft uitgemaakt, of zij die nota aan haar verslag zoude toevoegen, daar deze niet gezegd kan worden het karakter te bezitten, dat eene nota behoort te kenmerken, en haar inhoud eigenlijk bestaat uit een overdruk van een reeds gepubliceerd stuk. Daar hierdoor evenwel een nieuw element in de quaestie van den alleensprekenden rechter wordt gebracht, en het ter griffie deponeren van de bescheiden ter inzage van de leden, noch aan den Minister, noch aan het publiek gelegenheid zoude verschaffen om van den inhoud kennis te nemen, meende de Commissie ten slotte het stuk te moeten opnemen.